

Arrest

nr. 283 139 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben jij geboren op 20/02/2005 in het dorp Amla in het district Dara-e-nuur in de provincie Nangarhar. Je woonde er samen met jouw moeder, oudere zus en jongere broers en zussen. Jouw vader werkte sinds 8 of 9 jaar als chauffeur voor het Afghaanse leger en kwam maar om de 6-7 maanden voor één nacht naar huis. Jouw familie had gronden die jouw maternale oom bewerkte. Jij ging

gedurende 7 jaar naar de madrassa en naar school, waar je een beetje leerde lezen en schrijven. Zo'n twee maanden voor jouw vertrek kwamen taliban leden aan de deur. Jij wilde de deur opendoen, maar je moeder verbood dat. Je vroeg wie het was en ze antwoordden dat ze taliban waren. Jullie deden de deur niet open, maar de taliban zeiden tegen je moeder dat jouw vader voor de overheid werkte en dat hij met zijn job moest stoppen, anders zouden ze haar oudste zoon – jij dus – kidnappen of doden. Jullie belden die avond naar je vader, maar hij nam niet op. De volgende dag belde je vader terug. Hij zei dat jij niet meer naar school mocht gaan. Hij bleef verder zijn job uitoefenen. Jij ging sindsdien niet meer naar de madrassa, maar ging stiekem wel nog eens per week naar school. Twee dagen voor je vertrek vond jij thuis een dreigbrief van de taliban, waarin stond dat je vader 7 dagen de tijd had om te stoppen met zijn job. Jullie belden naar je vader, die zei dat hij een oplossing zou zoeken. Een dag later kwam er een man naar je thuis, die je oppikte en samen met andere jongens naar Jalalabad en Kabul bracht, van waar jij het land uit vluchtte. Toen je in Turkije was belde je naar je moeder omdat zij geld moest opsturen voor de rest van de reis. Je moeder vertelde toen dat je vader 5 dagen na jouw vertrek uit Afghanistan naar het dorp was gekomen om je moeder naar het ziekenhuis te brengen. De tweede nacht dat hij thuis verbleef werd hij door taliban leden thuis doodgeschoten. Jij kwam in België toe op 3 november 2020 en de dag erop diende je hier een verzoek om internationale bescherming in. Toen je zo'n 8 maanden in België was, vertelde je moeder dat de taliban nog eenmaal naar je huis was gekomen om naar jou te vragen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je de volgende documenten neer: de taskara's van jou en je vader, een legercertificaat van autorijden van je vader, een trainingscertificaat van autorijden van je vader, jouw vaders werkbadge, bankkaart en oude stemkaart, alsook foto's van je vader bij het leger en een foto van jou en je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban die de aanleiding voor jouw vertrek uit het land gevormd zouden hebben.

Vooreerst dient opgemerkt dat jij weinig kan vertellen over de job van je vader als chauffeur voor het Afghaanse leger, ook al vormde dit de directe aanleiding voor jouw problemen. Hoewel je vader deze job gedurende 8 of 9 jaar heeft gedaan en jij dit één of anderhalf jaar voor je vertrek ontdekte, kan je niet veel meer vertellen dan dat hij hoge legerbeambten rondreed en ook andere taken deed, dat hij een training volgde aan de Kabul Academy en op de legerbasis in Jalalabad verbleef, de rang van soldaat had en een pistool droeg (CGVS, p. 14 en 16-18). Zo heb je immers geen idee in welke unit of divisie je vader werkte (CGVS, p. 16), of over wie jouw vader zoal rondreed en naar waar (CGVS, p. 17). Noch weet je welke andere taken hij deed – je gaat er immers slechts van uit dat alle soldaten tegen de taliban moesten vechten maar kan hier verder niets specifiek over vertellen (CGVS, p. 15 en 17). Je stelt dat je vader om de 6-7 maanden naar het dorp kwam en er dan voor één nacht verbleef, maar hebt geen idee hoe hij dan precies naar huis reisde of in wat voor auto hij kwam (CGVS, p. 20). Gelet op het feit dat de job van je vader de reden van jouw vertrek vormde, kan echter verwacht worden dat jij hierover meer gevraagd zou

hebben tijdens de verschillende keren dat je nog contact had met je moeder en oom (CGVS, p. 7, 9 en 11).

Voorts weten jouw verklaringen over hoe de problemen begonnen niet te overtuigen. Je stelt dat jouw moeder vertelde dat je vader bij het leger werkte als er vrouwen naar jullie huis kwamen. Even later stel je enigszins anders dat je moeder aan één goede vriendin die ze vertrouwde – maar wiens naam je niet meer weet – vertelde over je vaders job en dat die vrouw een spion was die het doorvertelde (CGVS, p. 19-20). Dat jouw moeder het risico zou nemen om zomaar aan één of meerdere vrouwen uit het dorp te vertellen dat jouw vader bij het leger werkte is weinig aannemelijk, gelet op je verklaring dat de taliban de macht hadden in je dorp, dat er veel taliban leden aanwezig waren en dat de dorpsouderen een goede relatie met de taliban hadden (CGVS, p. 11-12). Dat jouw moeder niet iets kon verzinnen als mensen haar vroegen waar haar man was (CGVS, p. 19) weet geenszins te overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat de dorpingen volgens jouw verklaringen al lange tijd op de hoogte waren van je vaders werk – zelfs voordat jij hier zelf van op de hoogte was – maar dat jij pas veel later problemen kreeg. Je stelt dat dit komt omdat je nog een kind was en dat je vader “waarschijnlijk” al lange tijd bedreigd werd alsook dat de taliban “waarschijnlijk” in het verleden ook al naar je huis kwamen, maar dat je moeder er niets over vertelde omdat je een kind was. Jouw moeder zou je hierover verteld hebben na je vertrek. Gevraagd naar wat je dan over je vaders vroegere problemen weet, moet je het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of je hierover niet meer hebt gevraagd aan je moeder na je vertrek, aangezien dit toch de reden was dat jij je land diende te ontvluchten, antwoord je dat je niet hun vroegere problemen hebt besproken omdat jullie conversaties kort duren (CGVS, p. 20-21). Deze verklaring weet niet te overtuigen.

Nadat de taliban bij jou aan de deur waren gekomen om te zeggen dat je vader zijn werk moest stoppen of dat jij anders ontvoerd of gedood zou worden, zou je vader gezegd hebben dat jij niet meer naar school mocht gaan. Zelf was hij echter niet van plan met zijn werk te stoppen en je weet niet wat verder het plan was. Jouw vader zei enkel: “het is beter dat je 2-3 maanden niet naar school gaat, want ze zullen je niet volgen. En als het voorbij is kan je terug naar school gaan” (CGVS, p. 22). Het kan moeilijk ingezien worden hoe het loutere feit dat jij voor 2-3 maanden niet meer naar school zou gaan, terwijl je vader wel steeds bij het leger bleef werken, het probleem met de taliban zou oplossen. Zij wisten jullie immers al wonen en hadden gedreigd jou te ontvoeren of doden indien je vader zijn werk niet opgaf. Daarbij is het niet aannemelijk dat jij besloot om stiekem toch nog eens per week naar school te blijven gaan, omdat je thuis geïsoleerd was en hield van naar school gaan, terwijl je wist dat het een “risicovolle actie” was (CGVS, p. 22).

Gedurende twee maanden zou er niets gebeurd zijn, tot je een dreigbrief van de taliban vond waarin stond dat je vader 7 dagen de tijd had om met zijn werk te stoppen en dat ze anders zijn oudste zoon zouden ontvoeren of doden (CGVS, p. 13 en 22-23). Toen jullie dit vertelden aan je vader, zei hij dat hij gedood zou worden als hij naar het dorp kwam, en hij stuurde de volgende dag een persoon naar het dorp die jou mee het land uit nam (CGVS, p. 13-14). Gevraagd hoe je vader jouw reis op slechts één dag tijd kon regelen, antwoordt je vaagweg “hij vond het nummer van een smokkelaar via iemand denk ik” (CGVS, p. 23).

Vijf dagen na je vertrek zou je moeder ziek zijn geworden en je vader zou diezelfde nacht naar het dorp zijn gekomen om haar naar het ziekenhuis te brengen, waardoor hij een dag later thuis gedood werd door de taliban. Het is echter geheel onaannemelijk dat jouw vader juist op dat moment terug zou keren naar het dorp. De taliban hadden een week eerder in hun dreigbrief immers een waarschuwing gegeven om te stoppen met zijn werk binnen de 7 dagen, hetgeen hij niet deed. Je vader zei toen overigens zelf “ze zullen mij doden als ik naar het dorp kom” (CGVS, p. 14). Gewezen op het enorme risico dat jouw vader nam, gelet op de twee eerdere bedreigingen, antwoordt je slechts “mijn moeder was heel ziek. En mijn vader kwam ook in de nacht” (CGVS, p. 25). Dat jouw vader helemaal van zijn werk naar het dorp moest komen omdat je oom de telefoon niet opnam (CGVS, p. 9) is bovendien weinig aannemelijk. Daarbij dient nog opgemerkt dat je niet precies kan vertellen wat je moeder juist had behalve dat ze waarschijnlijk een soort tumor in haar maag had, naar welk ziekenhuis ze gingen, wie je vader heeft verklikt en hoe (CGVS, p. 25-26). Voorts valt nog op dat je tijdens je allereerste interview in België niet vermeldde dat je vader overleden was, maar verklaarde dat hij in Dewa woont (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 04/11/2020), ondanks het feit dat jij volgens jouw verklaringen reeds in Turkije van je moeder hoorde over je vaders overlijden (CGVS, p. 9 en 14).

Verder maak je niet duidelijk om welke reden de taliban 8 maanden na je vertrek plots terug naar je huis kwamen om je te zoeken. Je stelt dat er gedurende die 8 maanden verder niets gebeurd is, maar dat ze

toen terugkwamen omdat ze jou niet hadden gezien en wilden weten waar je was (CGVS, p. 24 en 26). Gevraagd waarom de taliban jou nog zouden zoeken, aangezien ze reeds je vader gedood hadden, stel je "ze hadden me gezien en wilden me meenemen om bij hen aan te sluiten". Hiermee suggereer je dat de taliban je wilden rekruteren, wat anders is dan je eerdere verklaringen dat de taliban je wilden kidnappen of doden. Op de vraag of de taliban ooit expliciet zeiden dat ze je wilden inlijven, antwoord je eerst dat ze "het daar geschreven" hadden, om even later weer te stellen dat ze dat niet zo in hun dreigbrief hadden geschreven (CGVS, p. 27). Je verklaringen over het feit dat de taliban je wilden rekruteren weten niet te overtuigen. Gelet op het geheel van de bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw problemen met de taliban.

Jouw voogd stelt tenslotte nog dat jij verwesterst bent aangezien je sinds twee jaar in België verblijft en dat je meer en meer geïntegreerd bent in België (CGVS, p. 27). Wanneer aan jou gevraagd wordt of je in geval van terugkeer iets specifiek vreest omwille van je verblijf in België, antwoordt je dat ze je zouden benaderen en kidnappen of doden omdat je in een ongelovig land bent geweest. Gevraagd of er concrete aanwijzingen zijn dat dit bij jou zou gebeuren, kom je niet verder dan te herhalen dat ze je zouden doden of kidnappen omdat je in een ander land woonde en van daar ontsnapt bent (CGVS, p. 28). Derhalve laat jij na om in concreto aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schicken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat je geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit jouw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd. Er kan bijgevolg van jou verwacht worden dat jij je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

Dient verder aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De taskara's van jou en je vader hebben immers louter betrekking op jullie identiteit maar betreffen niet jouw asielmotieven als dusdanig. Betreffende de werkdocumenten van je vader dient opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de neergelegde werkdocumenten van je vader niet zeer authentiek overkomen. Zo is het opmerkelijk dat de letters "Raytheon" op het trainingscertificaat afgeleverd door de NAVO troebel zijn en dat dit NAVO document een fout tegen de Engelse grammatica ("it's") bevat. Dit ondermijnt verder de bewijswaarde van dit document en bijgevolg ook geloofwaardigheid van de verklaringen die deze documenten moeten staven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je maakt niet aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren,

zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*” en van “*artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoor te worden*”.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, die reeds werd overgemaakt op 15 december 2022 en voegt hierbij nog een schoolattest.

In deze aanvullende nota verstrekt verzoeker een theoretische uiteenzetting over het hoger belang van het kind en de hierop van toepassing zijnde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, de eerbiediging van fundamentele vrijheden, de humanitaire situatie en verwestering en verwijst hij desbetreffende naar allerhande algemene informatie.

Hierbij dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “*De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.*”

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

Er wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker ter staving van deze argumentatie ook informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en – *a fortiori* – zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing). Uit deze voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen aanbrengen.

Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op voormelde gegevens.

Op 12 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban die de aanleiding voor jouw vertrek uit het land gevormd zouden hebben.

Vooreerst dient opgemerkt dat jij weinig kan vertellen over de job van je vader als chauffeur voor het Afghaanse leger, ook al vormde dit de directe aanleiding voor jouw problemen. Hoewel je vader deze job gedurende 8 of 9 jaar heeft gedaan en jij dit één of anderhalf jaar voor je vertrek ontdekte, kan je niet veel meer vertellen dan dat hij hoge legerbeambten rondreed en ook andere taken deed, dat hij een training volgde aan de Kabul Academy en op de legerbasis in Jalalabad verbleef, de rang van soldaat had en een pistool droeg (CGVS, p. 14 en 16-18). Zo heb je immers geen (...) over wie jouw vader zoal rondreed en naar waar (CGVS, p. 17). Noch weet je welke andere taken hij deed – je gaat er immers slechts van uit dat alle soldaten tegen de taliban moesten vechten maar kan hier verder niets specifiek over vertellen (CGVS, p. 15 en 17). Je stelt dat je vader om de 6-7 maanden naar het dorp kwam en er dan voor één nacht verbleef, maar hebt geen idee hoe hij dan precies naar huis reisde of in wat voor auto hij kwam (CGVS, p. 20). Gelet op het feit dat de job van je vader de reden van jouw vertrek vormde, kan echter verwacht worden dat jij hierover meer gevraagd zou hebben tijdens de verschillende keren dat je nog contact had met je moeder en oom (CGVS, p. 7, 9 en 11).

Voorts weten jouw verklaringen over hoe de problemen begonnen niet te overtuigen. Je stelt dat jouw moeder vertelde dat je vader bij het leger werkte als er vrouwen naar jullie huis kwamen. Even later stel je enigszins anders dat je moeder aan één goede vriendin die ze vertrouwde – maar wiens naam je niet meer weet – vertelde over je vaders job en dat die vrouw een spion was die het doorvertelde (CGVS, p. 19-20). Dat jouw moeder het risico zou nemen om zomaar aan één of meerdere vrouwen uit het dorp te vertellen dat jouw vader bij het leger werkte is weinig aannemelijk, gelet op je verklaring dat de taliban de macht hadden in je dorp, dat er veel taliban leden aanwezig waren en dat de dorpsouderen een goede relatie met de taliban hadden (CGVS, p. 11-12). Dat jouw moeder niet iets kon verzinnen als mensen haar vroegen waar haar man was (CGVS, p. 19) weet geenszins te overtuigen.

Bovendien is het opmerkelijk dat de dorpingen volgens jouw verklaringen al lange tijd op de hoogte waren van je vaders werk – zelfs voordat jij hier zelf van op de hoogte was – maar dat jij pas veel later problemen kreeg. Je stelt dat dit komt omdat je nog een kind was en dat je vader “waarschijnlijk” al lange tijd bedreigd werd alsook dat de taliban “waarschijnlijk” in het verleden ook al naar je huis kwamen, maar dat je moeder er niets over vertelde omdat je een kind was. Jouw moeder zou je hierover verteld hebben na je vertrek. Gevraagd naar wat je dan over je vaders vroegere problemen weet, moet je het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of je hierover niet meer hebt gevraagd aan je moeder na je vertrek, aangezien dit toch de reden was dat jij je land diende te ontvluchten, antwoord je dat je niet hun vroegere problemen hebt besproken omdat jullie conversaties kort duren (CGVS, p. 20-21). Deze verklaring weet niet te overtuigen.

Nadat de taliban bij jou aan de deur waren gekomen om te zeggen dat je vader zijn werk moest stoppen of dat jij anders ontvoerd of gedood zou worden, zou je vader gezegd hebben dat jij niet meer naar school mocht gaan. Zelf was hij echter niet van plan met zijn werk te stoppen en je weet niet wat verder het plan was. Jouw vader zei enkel: “het is beter dat je 2-3 maanden niet naar school gaat, want ze zullen je niet volgen. En als het voorbij is kan je terug naar school gaan” (CGVS, p. 22). Het kan moeilijk ingezien worden hoe het loutere feit dat jij voor 2-3 maanden niet meer naar school zou gaan, terwijl je vader wel steeds bij het leger bleef werken, het probleem met de taliban zou oplossen. Zij wisten jullie immers al wonen en hadden gedreigd jou te ontvoeren of doden indien je vader zijn werk niet opgaf. Daarbij is het niet aannemelijk dat jij besloot om stiekem toch nog eens per week naar school te blijven gaan, omdat je thuis geïsoleerd was en hield van naar school gaan, terwijl je wist dat het een “risicovolle actie” was (CGVS, p. 22).

Gedurende twee maanden zou er niets gebeurd zijn, tot je een dreigbrief van de taliban vond waarin stond dat je vader 7 dagen de tijd had om met zijn werk te stoppen en dat ze anders zijn oudste zoon zouden ontvoeren of doden (CGVS, p. 13 en 22-23). Toen jullie dit vertelden aan je vader, zei hij dat hij gedood zou worden als hij naar het dorp kwam, en hij stuurde de volgende dag een persoon naar het dorp die jou mee het land uit nam (CGVS, p. 13-14). Gevraagd hoe je vader jouw reis op slechts één dag tijd kon regelen, antwoordt je vaagweg “hij vond het nummer van een smokkelaar via iemand denk ik” (CGVS, p. 23).

Vijf dagen na je vertrek zou je moeder ziek zijn geworden en je vader zou diezelfde nacht naar het dorp zijn gekomen om haar naar het ziekenhuis te brengen, waardoor hij een dag later thuis gedood werd door de taliban. Het is echter geheel onaannemelijk dat jouw vader juist op dat moment terug zou keren naar het dorp. De taliban hadden een week eerder in hun dreigbrief immers een waarschuwing gegeven om te stoppen met zijn werk binnen de 7 dagen, hetgeen hij niet deed. Je vader zei toen overigens zelf “ze zullen mij doden als ik naar het dorp kom” (CGVS, p. 14). Gewezen op het enorme risico dat jouw vader nam, gelet op de twee eerdere bedreigingen, antwoord je slechts “mijn moeder was heel ziek. En mijn vader kwam ook in de nacht” (CGVS, p. 25). Dat jouw vader helemaal van zijn werk naar het dorp moest komen omdat je oom de telefoon niet opnam (CGVS, p. 9) is bovendien weinig aannemelijk. Daarbij dient nog opgemerkt dat je niet precies kan vertellen wat je moeder juist had behalve dat ze waarschijnlijk een soort tumor in haar maag had, naar welk ziekenhuis ze gingen, wie je vader heeft verklikt en hoe (CGVS, p. 25-26). Voorts valt nog op dat je tijdens je allereerste interview in België niet vermeldde dat je vader overleden was, maar verklaarde dat hij in Dewa woont (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 04/11/2020), ondanks het feit dat jij volgens jouw verklaringen reeds in Turkije van je moeder hoorde over je vaders overlijden (CGVS, p. 9 en 14).

Verder maak je niet duidelijk om welke reden de taliban 8 maanden na je vertrek plots terug naar je huis kwamen om je te zoeken. Je stelt dat er gedurende die 8 maanden verder niets gebeurd is, maar dat ze toen terugkwamen omdat ze jou niet hadden gezien en wilden weten waar je was (CGVS, p. 24 en 26). Gevraagd waarom de taliban jou nog zouden zoeken, aangezien ze reeds je vader gedood hadden, stel je “ze hadden me gezien en wilden me meenemen om bij hen aan te sluiten”. Hiermee suggereer je dat de taliban je wilden rekruteren, wat anders is dan je eerdere verklaringen dat de taliban je wilden kidnappen of doden. Op de vraag of de taliban ooit expliciet zeiden dat ze je wilden inlijven, antwoord je eerst dat ze “het daar geschreven” hadden, om even later weer te stellen dat ze dat niet zo in hun dreigbrief hadden geschreven (CGVS, p. 27). Je verklaringen over het feit dat de taliban je wilden rekruteren weten niet te overtuigen. Gelet op het geheel van de bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw problemen met de taliban.

Jouw voogd stelt tenslotte nog dat jij verwesterst bent aangezien je sinds twee jaar in België verblijft en dat je meer en meer geïntegreerd bent in België (CGVS, p. 27). Wanneer aan jou gevraagd wordt of je in

geval van terugkeer iets specifiek vreest omwille van je verblijf in België, antwoordt je dat ze je zouden benaderen en kidnappen of doden omdat je in een ongelovig land bent geweest. Gevraagd of er concrete aanwijzingen zijn dat dit bij jou zou gebeuren, kom je niet verder dan te herhalen dat ze je zouden doden of kidnappen omdat je in een ander land woonde en van daar ontsnapt bent (CGVS, p. 28). Derhalve laat jij na om in concreto aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schicken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat je geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit jouw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Er kan bijgevolg van jou verwacht worden dat jij je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

Dient verder aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De taskara's van jou en je vader hebben immers louter betrekking op jullie identiteit maar betreffen niet jouw asielmotieven als dusdanig. Betreffende de werkdocumenten van je vader dient opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de neergelegde werkdocumenten van je vader niet zeer authentiek overkomen. Zo is het opmerkelijk dat de letters "Raytheon" op het trainingscertificaat afgeleverd door de NAVO troebel zijn en dat dit NAVO document een fout tegen de Engelse grammatica ("it's") bevat. Dit ondermijnt verder de bewijswaarde van dit document en bijgevolg ook geloofwaardigheid van de verklaringen die deze documenten moeten staven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Voor zover verzoeker op algemene wijze poneert dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd en zijn kwetsbaar profiel, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker gaat met dit betoog immers op schromelijke wijze voorbij en doet hiermee op generlei wijze afbreuk aan de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker vecht de bestreden beslissing met zijn loutere miskenning en ontkenning van de inhoud van deze beslissing en met het uiten van de voormelde algemeenheden niet op dienstige wijze aan en weerlegt deze hoegenaamd niet waar wordt gemotiveerd dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken

neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet op dienstige en concrete wijze aanvecht of betwist, onverminderd overeind.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure daarenboven uitdrukkelijk en eenduidig aan dat er volgens hem benevens zijn minderjarigheid geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) blijkt duidelijk dat de onderhouden bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoeker tijdens zijn respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu ook bij het CGVS noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden. Verzoeker toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Ook uit de verdere inhoud van de bestreden beslissing blijkt daarenboven weldegelijk en duidelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en verzoek om internationale bescherming expliciet en terdege rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en minderjarigheid op dat moment.

Het is hierbij geenszins onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

De door verzoeker aangehaalde activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker aanklaagt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd bijgestaan door een tolk die enkel de taal Pashtou machtig is, dat hij niet genoeg Pashtou kent om alles te kunnen uitleggen, dat hij dit heeft vermeld bij het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het Commissariaat-generaal "*extra zorgmaatregelen*" had moeten nemen alvorens te kunnen concluderen dat hij niet genoeg of voldoende informatie kan geven of zichzelf tegenspreekt, slaagt hij er allerminst in te overtuigen.

Vooreerst heeft verzoeker zelf aangegeven dat hij het Pashtou voldoende beheerst om in deze taal de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende de procedure). Op de "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" werd het Pashtou zowel als moedertaal als de door verzoeker gesproken taal genoteerd. Ook op de bijlage26 staat te lezen dat verzoeker de bijstand verzoekt van een tolk Pashtou. Wanneer verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerkte dat hij een Pashayi is en hij zelf aangeeft dat hij een vraag zal herhalen wanneer hij deze niet begrijpt, werd verzoeker verzekerd dat hij dit kon doen en bij eender welk probleem

er zou gekeken worden naar een oplossing. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud die het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zouden zijn. Noch de vragenlijst en de verklaring die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de notities van het persoonlijk onderhoud bevatten enige indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk goed begreep (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 27). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Ter terechtzitting merkt de raadsman op dat er om bijstand van een tolk Pashai werd verzocht in het verzoekschrift en de tolk ter zitting Pashtou spreekt, waardoor aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk goed begreep. Verzoeker bevestigde dat hij de tolk goed begreep, alsook de tolk gaf aan verzoeker goed te begrijpen. Dit bevestigt nogmaals dat verzoeker het Pashtou afdoende machtig is om in deze taal verklaringen af te leggen en een tolk Pashtou te begrijpen.

Verzoeker voert ook aan dat hij wel degelijk veel heeft kunnen vertellen over het werk van zijn vader, met name dat hij chauffeur was voor belangrijke personen voor het leger en dat hij soldaat was, alsook over de plaats waar hij gestationeerd was, hoeveel zijn vader verdiende, over de manier waarop zijn vader aan dit werk is geraakt, en stelt dat hij de naam van een collega kent. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de zaken die hij wel weet om zijn onwetendheden die vervat zijn in de bestreden beslissing te verklaren. In navolging van het Commissariaat-generaal kan ook de Raad vaststellen dat verzoeker niet weet wie zijn vader zoal rondreed en naar waar, welke andere taken hij deed en hoewel hij verklaarde dat zijn vader om de 6-7 maanden naar het dorp kwam en er dan voor één nacht verbleef, geen idee heeft hoe hij dan precies naar huis reisde of in wat voor auto hij kwam. Aangezien de job van verzoekers vader de reden van zijn vertrek vormde, kan echter verwacht worden dat hij hierover meer gevraagd zou hebben tijdens de verschillende keren dat hij nog contact had met zijn moeder en oom. De aspecten die verzoeker wel weet, doen geen afbreuk aan zijn onwetendheid omtrent de voormelde elementen, die wel degelijk mee de kern uitmaken van verzoekers vluchtrelaas.

Waar verzoeker aanvoert niet te begrijpen waar de verwarring vandaan komt wat betreft de vaststellingen over de wijze waarop de mensen in het dorp het werk van zijn vader te weten kwamen, kan hij ook niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing werd overigens duidelijk gesteld dat verzoeker enerzijds stelde dat zijn moeder vertelde dat zijn vader bij het leger werkte als er vrouwen naar hun huis kwamen om anderzijds en later te verklaren dat zijn moeder dit aan één goede vriendin die ze vertrouwde – maar wiens naam hij niet meer weet – vertelde over het werk van verzoekers vader en dat die vrouw een spion was die het doorvertelde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift bevestigt dat hij heeft verklaard dat de informatie via een goede vriendin die spion was werd verspreid, maar het kiezen voor één versie van zijn verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daargelaten de tegenstrijdigheid die vervat zit in dergelijke verklaringen acht de Raad het ook niet aannemelijk dat verzoekers moeder het risico zou nemen om zomaar aan één of meerdere vrouwen uit het dorp te vertellen dat haar echtgenoot bij het leger werkte, gelet op de door verzoeker geschetste situatie in het dorp.

Voor zover verzoeker aanvoert dat uit zijn verklaringen niet zonder meer kan worden afgeleid dat de taliban de macht hadden in zijn dorp, dat er veel taliban leden aanwezig waren en dat de dorpsouderen een goede relatie met de taliban hadden, kan hij niet worden gevolgd.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker zelfs letterlijk verklaarde dat zijn dorp gecontroleerd werd door de taliban, dat de politie niets kon doen, dat de regio in handen was van de taliban, dat er veel taliban aanwezig waren in het dorp, dat ze in het dorp wonen en dat de dorpsoudsten een goede relatie hadden met de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12). In deze door verzoeker zelf geschetste context is het geheel niet aannemelijk dat verzoekers moeder het risico zou nemen om zomaar aan één of meerdere vrouwen uit het dorp te vertellen dat haar echtgenoot bij het leger werkte.

Waar hij aanvoert dat over dergelijke zaken en zijn verklaringen ter zake had moet worden doorgevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaat hij voorbij aan de duidelijke verklaringen die hij zelf aflegde en die hun grondslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze wanneer doorgevraagd zou worden naar de verklaring dat twee belangrijke mensen in het dorp wrede mensen waren, naar wat verzoeker precies bedoelde met *“het hebben van een goede relatie”* met de taliban door de dorpsoudsten en naar waar wat verzoeker bedoelde met de verklaring dat de taliban aan de macht zijn, dat de taliban in huizen verbleven, soms naar andere plaatsen gingen en niet rondwandelden in elke straat, zijn andere duidelijke verklaringen omtrent de situatie in zijn dorp in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Verzoeker licht dit evenmin concreet toe.

Waar werd vastgesteld dat het opmerkelijk is dat de dorpingen volgens verzoekers verklaringen al lange tijd op de hoogte waren van het werk van zijn vader – zelfs voordat hij hier zelf van op de hoogte was – en hij pas veel later problemen kreeg, beperkt verzoeker zich slechts tot de stelling dat hierover verder onderzoek moet worden gevoerd, zodat hij de kans krijgt om dit alles uit te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud hierover reeds bevraagd werd, doch met de uitleg kwam dat dit kwam omdat hij nog een kind was en dat zijn vader “waarschijnlijk” al lange tijd bedreigd werd alsook dat de taliban “waarschijnlijk” in het verleden ook al naar zijn huis kwamen, maar dat zijn moeder er niets over vertelde omdat hij een kind was en hierover pas verteld zou hebben na zijn vertrek. Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens gevraagd werd naar wat verzoeker bijgevolg weet over de vroegere problemen van zijn vader, moest hij het antwoord schuldig blijven. Zelfs wanneer gevraagd werd of verzoeker zich hierover niet heeft bevraagd bij zijn moeder na zijn vertrek, aangezien dit de reden was dat hij het land diende te ontvluchten, antwoordde verzoeker slechts dat hij niet hun vroegere problemen heeft besproken omdat de conversaties kort duren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Uit deze notities blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om hierover verduidelijking te geven, maar hier hoegenaamd niet in slaagde. Ook in het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het eisen van een nieuw onderzoek en de stelling dat hij zal proberen om via zijn moeder meer te weten te komen. Aangezien verzoeker internationale bescherming vraagt omwille van het werk van de zijn vader en de hiermee gepaarde gaande problemen met de taliban, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens enige inspanning doet om meer informatie te bekomen. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud in staat gesteld hierover verduidelijking te bieden en kreeg ook in het verzoekschrift de kans dit te duiden. Het verweer dat er een nieuw onderzoek moet gebeuren waardoor verzoeker de kans krijgt dit alles te verduidelijken, is dan ook niet ernstig.

Met het betoog dat verzoekers vader veiligheidsmaatregelen nam, namelijk het hem verbieden om nog naar school en de madrassa te gaan en dat deze maatregelen niet betekenen dat zijn vader niets ondernam om een duurzame oplossing te vinden en hij hiervoor de tijd niet had, beperkt verzoeker zich louter tot blote beweringen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat in de door verzoeker geschetste omstandigheden het louter wegblijven van school als een plausibele oplossing werd gezien voor de problemen met de taliban, terwijl verzoekers vader zelf niet van plan was om te stoppen met werken. De taliban wist hen immers wonen en hadden gedreigd verzoeker te ontvoeren of doden indien zijn vader zijn werk niet opgaf. Verzoekers verklaringen klemmen des te meer, gezien verzoeker besloot om stiekem toch nog eens per week naar school te blijven gaan, en dit enkel en alleen omdat hij thuis geïsoleerd was en hield van naar school gaan, hoewel hij zich wel bewust was van het feit dat dit een “risicovolle actie” was. Verzoeker verklaarde overigens dat iedereen in het dorp bang was van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), dat hij en zijn moeder heel bang en bezorgd waren na de bedreiging van de taliban en die nacht zelfs niet sliepen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Met het verweer dat hij in het geheim naar school ging, dat niemand hem kon zien en dat het gelukt is omdat hij onderweg geen taliban heeft gezien, kan verzoeker niet overtuigen. Het is in de door verzoeker geschetste omstandigheden niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico zou nemen en dit louter en alleen omdat hij hield van naar school te gaan en thuis geïsoleerd was. Het argument dat hij niet wist wat het plan van zijn vader was, dat *“men weet dat via dorpsoudsten een bemiddeling met de taliban wel mogelijk is of via stammen ook”* en dat de situatie moet beschouwd worden in de specifieke veiligheidscontext waardoor bijkomende onderzoek noodzakelijk is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt overigens geen enkel concreet element bij omtrent het plan van zijn vader, omtrent de mogelijkheid van bemiddeling noch omtrent de specifieke veiligheidscontext waardoor zijn eerdere verklaringen in een ander daglicht kunnen worden geplaatst.

Verzoeker verwijst ook naar de eerder afgelegde verklaringen stellende dat zijn moeder een infectie had, dat zij medicatie nodig had, dat zijn oom onbereikbaar was, dat zijn vader geen andere keuze had dan terug naar huis komen om zijn moeder naar het ziekenhuis te voeren en dat hij in de nacht kwam. De

Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal evenmin aannemelijk dat verzoekers vader een dergelijk risico zou ondernemen, omdat hij eerder reeds had aangegeven dat hij gedood zou worden indien hij naar het dorp zou komen en bijgevolg zelfs een derde stuurde om zijn zoon het land uit te helpen. De Raad herneemt vervolgens volgende concrete en pertinente motivering.

“Gewezen op het enorme risico dat jouw vader nam, gelet op de twee eerdere bedreigingen, antwoord je slechts “mijn moeder was heel ziek. En mijn vader kwam ook in de nacht” (CGVS, p. 25). Dat jouw vader helemaal van zijn werk naar het dorp moest komen omdat je oom de telefoon niet opnam (CGVS, p. 9) is bovendien weinig aannemelijk. Daarbij dient nog opgemerkt dat je niet precies kan vertellen wat je moeder juist had behalve dat ze waarschijnlijk een soort tumor in haar maag had, naar welk ziekenhuis ze gingen, wie je vader heeft verklikt en hoe (CGVS, p. 25-26). Voorts valt nog op dat je tijdens je allereerste interview in België niet vermeldde dat je vader overleden was, maar verklaarde dat hij in Dewa woont (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 04/11/2020), ondanks het feit dat jij volgens jouw verklaringen reeds in Turkije van je moeder hoorde over je vaders overlijden (CGVS, p. 9 en 14).” Verzoeker biedt hiervoor geen enkele valabele verklaring doch beperkt zich in zijn verweer slechts tot het herhalen van de verklaring dat zijn vader in de nacht kwam en dat dit minder risicovol was, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan ter weerlegging of verschoning van voorgaande vaststellingen.

Verzoeker denkt dat het de bedoeling was van de taliban om “iets met hem te doen” aangezien ze van plan waren om hem te ontvoeren en wijst gelet op de rekrutering door de taliban op het gegeven dat hij minderjarig is waardoor het moeilijk voor hem kan zijn om duidelijke verklaringen af te leggen.

Voor zover hij wil laten uitschijnen dat het de bedoeling was van de taliban om hem te rekruteren, kan hij niet worden gevolgd. Desbetreffend werd in de bestreden beslissing correct geoordeeld als volgt: *“Verder maak je niet duidelijk om welke reden de taliban 8 maanden na je vertrek plots terug naar je huis kwamen om je te zoeken. Je stelt dat er gedurende die 8 maanden verder niets gebeurd is, maar dat ze toen terugkwamen omdat ze jou niet hadden gezien en wilden weten waar je was (CGVS, p. 24 en 26). Gevraagd waarom de taliban jou nog zouden zoeken, aangezien ze reeds je vader gedood hadden, stel je “ze hadden me gezien en wilden me meenemen om bij hen aan te sluiten”. Hiermee suggereer je dat de taliban je wilden rekruteren, wat anders is dan je eerdere verklaringen dat de taliban je wilden kidnappen of doden. Op de vraag of de taliban ooit expliciet zeiden dat ze je wilden inlijven, antwoord je eerst dat ze “het daar geschreven” hadden, om even later weer te stellen dat ze dat niet zo in hun dreigbrief hadden geschreven (CGVS, p. 27). Je verklaringen over het feit dat de taliban je wilden rekruteren weten niet te overtuigen.”* Het louter verwijzen naar zijn leeftijd volstaat mede gelet op wat voorafgaat niet om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Met de algemene stelling dat zonder een extra onderzoek om de veiligheidssituatie in het dorp te weten te komen en de concrete rol van de dorpsoudsten in geval van conflicten met de taliban te begrijpen, het onmogelijk is om het asielrelaas te kunnen inschatten, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen die er wel degelijk toe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing “onbegrijpbaar” is waar wordt verwezen naar het woord “Raytheon” in het door verzoeker neergelegde trainingscertificaat ter staving van zijn verklaringen, kan hij niet worden gevolgd. De commissaris-generaal heeft duidelijk te kennen gegeven dat de neergelegde documenten niet zeer authentiek overkomen, gezien de letters “Raytheon” op het trainingscertificaat dat werd afgeleverd troebel zijn en dat dit NAVO-document een fout tegen de Engelse grammatica bevat. De Raad ziet niet in wat hier niet te begrijpen valt.

Waar verzoeker aanvoert dat er “it’s” stond geschreven in plaats van “it is” terwijl door iedereen geweten is dat “it’s” vaak gebruikt wordt in Engelse teksten, gaat verzoeker zelf de mist in, gezien in het document gesproken wordt over “it’s privileges”, terwijl dit grammaticaal gezien “its”, als zijnde een bezittelijk voornaamwoord, moet zijn. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat een document dat afkomstig is van de NAVO een dergelijke flagrante grammaticale fout bevat.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een concreet element aan te tonen om aan de authenticiteit van de neergelegde documenten te twijfelen en dat de commissaris-generaal niet op basis van een “algemene mening” mag oordelen dat alle Afghaanse documenten vals zijn, gaat hij ten onrechte voorbij aan deze concrete vaststellingen die er wel degelijk toe leiden dat het neergelegde document niet authentiek overkomt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze

onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de voormelde vaststellingen.

Waar wordt aangevoerd dat de verwerende partij de aangevoerde “verwestering” heeft onderzocht in de zin van een lang verblijf in een westers land en er geen enkele vraag werd gesteld om te weten te komen of verzoeker zich zou kunnen aanpassen aan het leven, de regels en de cultuur in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen enkele melding maakte van het feit dat hij verwesterd zou zijn en zich bijgevolg niet meer zou kunnen aanpassen. De Raad stelt vast dat het verzoekers voogd was die tijdens het persoonlijk onderhoud verzoekers verblijf in een westers land en verwestering ter sprake bracht (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Verzoeker werd bijgevolg wel degelijk gevraagd of hij vreest voor specifieke problemen ten gevolge zijn verblijf in een westers land, waarna hij wel aangaf dat ze hem zouden benaderen en zeggen dat hij in een ongelovig land is geweest en hem bijgevolg doden of kidnappen. Wanneer verzoeker vervolgens ook bevraagd werd naar concrete indicaties hiertoe stelde hij enkel opnieuw dat ze hem zouden doden en kidnappen omdat hij in een ander land heeft gewoond en uit Afghanistan is ontsnapt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28).

Overigens blijft verzoeker ook in het verzoekschrift uitermate karig in zijn argumentatie over gegevens die erop kunnen wijzen dat hij zodanig verwesterd zou zijn, dat hij zich niet zou kunnen of willen aanpassen aan de regels, gewoontes en wetten die in Afghanistan doorslaggevend zijn, terwijl hij zich zeer bewust was van het feit dat dit een determinerend motief was van de bestreden beslissing, hetgeen overigens blijkt uit de door verzoeker neergelegde aanvullende nota.

Voor zover verzoeker hierin louter verwijst naar zijn langdurig verblijf in Europa en zijn vertrek uit Afghanistan waardoor hij des te meer vreest om gevisceerd te worden door de taliban, en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country "Guidance Afghanistan" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden

daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de facto ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de facto ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA common analysis april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale

eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, “*Afghanistan*” wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en

rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu benadrukt verzoeker in het verzoekschrift en aanvullende nota dat hij al meerdere jaren in een westers land verblijft.

Met het louter verblijf van een kleine twee jaar tijdens zijn tienerjaren in België, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat dit verblijf hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker, blijkens zijn eigen verklaringen in het administratief dossier tot zijn vijftiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij met zijn oom en moeder nog regelmatig contact heeft. Ook in het verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van zijn verklaringen en stukken inzake zijn aanpassing aan de westerse waarden en goede integratie (zoals het bij de aanvullende nota gevoegde schoolattest), blijkt niet dat verzoeker thans de fundamentele westerse

maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, waardoor verzoeker niet aantoonbaar dat hij zich niet kan aanpassen aan de thans geldende voorschriften in Afghanistan. Het gaat *in casu* niet om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat hij in België naar school is geweest, hier een vak heeft geleerd en zich ontwikkeld heeft in een samenleving met andere waarden dan die door de Taliban zijn opgelegd, volstaat bijgevolg niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker geformuleerde kritiek op het door de commissaris-generaal gevoerde onderzoek geenszins een verklaring kan vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, noch dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In zoverre al kan worden aangenomen dat de humanitaire situatie die door verzoeker wordt beschreven in de aanvullende nota en zijn persoonlijke omstandigheden desbetreffend als nieuwe elementen kunnen worden aangemerkt in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel*

48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest "*M'Bodj*" stelde het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection* (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *“M.S.S.”* en in de zaak *“Sufi en Elmi”* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om

in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse

geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetary Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn moeder en broers en zussen nog steeds in hun woning verblijven die hun eigendom is, dat zijn oom een landbouwer is die op de eigen gronden werkte alsook op de gronden die eigendom waren van verzoekers vader, dat verzoekers vader ook een landbouwer in dienst had en dat zijn maternale oom na de prijsstijgingen van voedsel zijn familieleden bijstaat, alsook voor zijn moeder internetkaarten koopt zodat ze met verzoeker kan praten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10,11).

Verzoeker laat in de aanvullende nota nog gelden dat de situatie in zijn provincie uiterst problematisch is, dat zijn familie maar éénmaal per dag eet, dat de taliban voedsel afneemt van zijn familie, dat de prijs van het voedsel sterk gestegen is, dat zijn vader overleden is, dat er overstromingen en droogte zijn geweest en dat het gezin thuisblijft omdat het moeilijk is zich te verplaatsen. Hij toont hiermee echter niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De door verzoeker bij de aanvullende nota gevoegde informatie werpt hier geen ander licht op.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

De door verzoeker bij de aanvullende nota gevoegde informatie werpt hier geen ander licht op.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF